

[Birkholm]

telse var i nøje overensstemmelse med folketingets dagsorden.

Jeg vil spørge udenrigsministeren: hvorfor ønsker udenrigsministeren ikke at konsultere flertallet, hvad den sag angår? Hvorfor ønsker udenrigsministeren ikke at høre flertallets egen udlægning af den pågældende dagsorden? Hvorfor mener udenrigsministeren, det er bedre, at regeringen selv tolker, hvad der ligger i den pågældende dagsorden, når flere partier dog har givet udtryk for, at de mener, at den pågældende dagsorden skulle tolkes i retning af, at man måtte stemme for de to resolutioner?

Jeg har for lidt siden i min ordførertale nævnt, hvordan alle udenrigsministerens argumenter er i strid med dagsordenen af 26. maj, hvordan netop de punkter, udenrigsministeren trækker frem, kan modbevises med, at der er overensstemmelse mellem dagsordenen af 26. maj og de pågældende resolutioner i FN. Hvorfor ønsker udenrigsministeren ikke at høre flertallet?

Udenrigsministeren siger, at flertallet kan høres efterfølgende her i salen. Det er jo ikke meningen med grundlovens § 19. I Alf Ross' og Ole Espersens udgave af »Statsforfatningsret« står der på side 392:

»Det vil gennemgående ikke styrke et lands udenrigspolitiske omdømme, om dets regering engagerer sig i forhandlinger og det så i sidste øjeblik viser sig, at alt har været forgæves, fordi regeringen ikke havde den fornødne politiske rygdækning for sine planer.«

Det er disse statsforfatningsretseksperter udlægning af, hvad meningen er med grundlovens § 19. Hvorfor ønsker regeringen ikke at respektere og høre flertallet, som har vedtaget den dagsorden, regeringen klamrer sig så meget til?

Gert Petersen (SF):

Jeg tror, det var hr. Arentoft, måske også hr. Arne Christiansen, men i hvert fald hr. Arentoft, der var inde på, at det var så uendelig ligegyldigt, hvordan der blev stemt i FN. Man kan naturligvis godt have den holdning, og jeg har altid haft en fornemmelse af, at der var flere fra fremskridtspartiet, som, når de stødte på kanalen herudfor, troede, at det var verdenshavet, og at det var det, det hele kredsede omkring.

Det er nu engang sådan, at i De Forenede Nationer tilkendegiver staterne deres holdninger til en række problemer. Det er fuldkommen rigtigt, at disse resolutioner ikke er bindende. Det er kun resolutioner, der vedtages i Sikkerhedsrådet. Staternes holdninger til en række problemer af international karakter, der vedrører fred og krig, sult og nød eller velstand, bliver tilkendegivet gennem afstemningerne i De Forenede Nationer.

Jeg synes nok, at det er en ret væsentlig sag, hvilke holdninger et land som Danmark tilkendegiver på dette område. Derfor mener jeg, at udenrigsministeren har uret, når han skønner, at der ikke var tale om en beslutning af større rækkevidde. Det mener jeg der er allerede derved, at regeringen ved, at den handler på tværs af et flertal i folketinget. Det gør beslutningen mere vidtrækkende, end den ellers ville have været, jævnfør det, som netop blev citeret fra en lærebog i statsret, om, at hvis en regering indtager et standpunkt i udenrigspolitik, hvor den ved, at den vil blive underkendt af et flertal derhjemme, så vil det naturligvis skabe stor mistillid til regeringen, tvivl om dansk udenrigspolitik osv. osv.

Egentlig må man sige, at regeringen må være godt tosset i hovedet, hvis den gør det. Eller også er det, fordi den simpelt hen vil udfordre flertallet derhjemme, altså bruger en udenrigspolitisk konflikt i indenrigspolitikens tjeneste. Og regeringen vidste jo, at sådan forholdt det sig. Det hjælper ikke noget med den udenomssnak, jeg har hørt fra hr. Emmert Andersen, om, at man ikke kan konstatere, hvor flertallet er henne, igennem en samtale i det udenrigspolitiske nævn, eller udenrigsministerens snak om, at de råd, der gives i nævnet, er uforpligtende for partierne.

For det første vil man, hvis man tænker med hovedet, vel nok få en til vished grænsende mistanke om, at det, som hr. Anker Jørgensen siger i nævnet, er, hvad socialdemokratiet mener, det, som hr. Gert Petersen siger i nævnet, er, hvad SF mener, det, som hr. Niels Helveg Petersen siger, er, hvad de radikale mener, det, som hr. Steen Folke siger, er, hvad VS mener. Altså: hvis ikke man får en mistanke om, at det, de siger, har de deres partier med i, så ved jeg ærligt talt ikke, hvad der er på indersiden af hovedet – det kan i hvert fald ikke være hjerneceller.